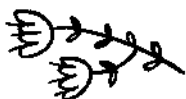

Марія Боліцька

Сонячні світанки

Тато любив світанки понад усе на світі. Він завжди прокидався на світанку, щоби зустріти схід сонця. Малій мені здавалося, що тато взагалі не спить ніколи, а весь час щось робить. Працьовитість допомогла йому вимурувати хату-кам'яницю, хлів, стодолу і льох із верхом округлої форми.

Звичайно, тато мав помічників, але я бачила, як усяка робота наче кипіла саме в його руках. Підшити-підлатати-підбити комусь чоботи – будь ласка. Когось постригти чи поголити – прошу. Зварити борщ з підквашеного бурячка, підсмажити капусту, заправити шоколадним борошном запражку, присмачити бульйон із когута – радо відгукнеться. Обкосити береги понад Серетом, розчистити джерела попід ріку – повсякчас допоможе.

Кожну роботу тато пересипав веселими байками, доповнював жартівливими пісеньками, яких знав без ліку – на всі випадки життя. І завжди доречно, в тему – та так делікатно, щоби людина зрозуміла, що вона зробила чи сказала щось не так і виправилася...

Мої брати й сестри мали різні захоплення.

А я любила допомагати татові. Інколи моє допомагання було радше заважанням, проте тато ніколи не сердився, якщо я робила щось не так, а лише докірливо хитав головою й терпляче навчав, як треба правильно тримати цвяшок, щоби не стукати молотком собі по пальчиках; як дібрати гнучку палицю – для плетення тину; як розшукати руді опеньки серед багряного листя в лісі.

Тато хотів, аби я вміла робити все.

Особливо мені подобалося разом із татом прищеплювати яблуньки: це ж було так захопливо – усвідомлювати, що з малесенької щепи виросте велике дерево і вродить соковиті калинові яблучка-циганки.

У кожній татовій розповіді завжди жило сонце.

І мені дуже-дуже хотілося побачити, як сходить оте жовтогаряче світило, яке не має ніг...

Довго-довго просила тата, щоби він розбудив мене до сходу сонця.

Хіба я тоді могла знати, що то замало – розбудити дитину: її треба ще й підняти, одягнути й напівсонну занести на руках у місцину, де схід сонця вражає найбільше...

Довго-довго, бо тато час від часу піддавався на мої вмовляння й будив свою донечку, яка, муркнувши «зараз-зараз», знову кішечкою скручувалася під теплою периною і ще міцніше засинала, дивляючись свої кольорові сни.

І все ж мрії збуваються!

Якось тато майже розбудив мене і, посадивши собі на плечі, поніс зустрічати схід сонця. Власне, тато йшов на косовицю. У руках він ще ніс косу, вузлик із хлібом, салом і часником, а також молоко – для мене. Води тато не брав, адже довкіл було стільки джерел, що подорожні в нашому краю ніколи не потерпали від спраги. Я трималася, обхопивши рученятами татову голову, уп'явшись пальчиками в густе волосся, неначе у траву-мураву, і досипала, час від часу розплющуючи оченята – виглядаючи сонечко.

Ми проминули сад, город, перейшли вбрід тихоплинний Серет, минули луг і пішли вгору...

Було тихо-тихо, лише час від часу десь із-під лісу долинали пофиркування коней, які смачно паслися на ранковій росі.

Нараз я закричала – так вражаюче-захопливо за горою сходило сонце.

Це було для тата великою несподіванкою, бо йому аж коса випала з рук. У ту мить він іще не бачив, що сходить сонце, тому не знав, що трапилося.

А я все кричала – так тішилася, підстрибуючи-пританцьовуючи на татовій шиї.

Тато ступив ще кілька кроків і також побачив жовтогаряче диво, яке підсвічувало білесенькі хмаринки всіма барвами веселки; а згори за цією красою спостерігала неосяжна блакить.

Барви змінювалися швидко-швидко.

Пам'ятаю, як я попросила тата спинити сонце... і ту мить.

– А ти, доню, оцю красу збережи у своєму серці, – задумливо вдивляючись у просвітлену блакить неба, сказав тато, а за мить додав: – Час не можна зупинити. Як змінюються кольори хмаринок – так минає й життя людини.

– Так скоро?

– Так скоро.

– Тату, поставте мене на землю, я побіжу до сонечка.

– Не поспішай, донечко, прощатися з дитинством.

– Та я не поспішаю прощатися з дитинством, – відповіла, гупцяючи босими ноженятами татові у груди. – Будь ласка, таточку, ну пустіть на землю, хочу побігти назустріч сонечку.

– Ну що ж, біжи, якщо так хочеш.

Тато присів і обережно зсадив мене на холодну від роси траву. Та мене це не збентежило, бо я не могла відвести очей від сонця, від неба, від тієї казки, яку творили хмаринки, щомиті змінюючись барвами й формою.

– А тепер, Марійцю, послухай ранок, – сказав тато і, повернувши голову в бік лісу, показав, як треба слухати.

Я слухала ранок, який сповнявся переспівами птахів, клекотом лелек, кваканням жабок, муканням корів, меканням теляток, ір-жанням коней, гелготанням гусей...

Я слухала ранок, і мені захотілося, щоби сонце й небо побачили та почули й мене – таку маленьку дівчинку.

І я почала співати татову улюблену пісню «Виглядаю тебе ще з весняних доріг...». Саме нею відкрилася моя душа назустріч природі.

Тато підспівував мені, ведучи за руку свою маленьку Марійцю на луг, бо його чекала косовиця.

Так весело-спокійно-загадково починався день.

День, коли я попрощалася з дитинством, бо відтоді тато більше ніколи не садив мене собі на плечі.

День, коли я вперше побачила схід сонця – завдяки татові і його залюбленості у сповнені сонця світанки...

